

още повече бѣха побѣлѣли. Той нѣмаше обичай да разказва за онова, което бѣше преживѣлъ презъ тия страшни нощи. Намѣсваше се между веселитѣ групи на младитѣ войници, слушаше новинитѣ и, загледанъ въ земята, обмисляше мълчаливо туй, което бѣше чулъ. Войната растѣше и го обхващаше като нѣкой страшенъ кошмаръ. И намѣсто да почива, както правѣха всички следъ една нощна служба, той влизаше въ стаята на опълченцитѣ, лѣгаше на леглото си и, съ кръстосани подъ главата си ръце и загледанъ въ тавана, започваше да пѣе своитѣ трогателни черковни тропари. А вечеръ, преди да си легне, дълго време се кръстѣше и правѣше смирени метани предъ иконата...

Другиятъ, Живко, нѣмаше тая чувствителностъ къмъ околния свѣтъ. Човѣкъ би помислилъ, че той или не чувствуваше страхо-тията на войната, или я чувствуваше много по-силно отъ Попето и то въ такива размѣри, че изпадаше вече въ едно душевно вцепеняване. Той живѣеше и постъпваше тѣй, че неговото присѣствие почти не се забелязваше, сякашъ бѣше станалъ безплътенъ и неосезаемъ. Не приказваше, не му приказваха, не го виждаха нито кога излиза, нито кога влиза. Бѣше обутъ наистина въ емении и стъпваше леко, но и безъ това се движеше